

at Boghandleren skulde læse den udenlandske Literatur, ikke blot af den Grund, som er nævnt mange Gange, at han muligvis ikke kjender Sproget eller ikke kan overkomme det, men ogsaa af en anden Grund, nemlig den, at den udenlandske Literatur, der forhandles i Kongeriget Danmark, ikke er saa omfattende, ikke saa overvættets stor, saa at det om mangfoldige Bøger gjælder, at der maasse kun bliver solgt 1 eller 2 Exemplarer af vedkommende Værk. Men hvis vedkommende Boghandler skulde sikke sig mod dets Indhold, maatte han mafulere Værket ved at opstjære det, saa han ikke kunde sælge det som en ny Bog, og det vilde være et pefuntært Tab af stor Betydning. Jeg tror ikke, der er Andet at gjøre ved den udenlandske Literatur end at sige: Ja, der kan komme en og anden Ulempe, men det maa vi finde os i, hvis vi overhovedet ville have udenlandsk Literatur ind i Landet.

Ny synes det mig, at efter det kan der ingen Tvivl være om, at denne Sag nu turde være saa vidt forberedt, at vi nu burde være komne saa vidt, at vi kunde have en Mening om dette Spørgsmaal; og da der ikke er nogen af det ærede Flertal, der har havt Ordet her, som ikke har erkjendt, at denne Sag er umulig og nu ikke har nogen Interesse mere, veed jeg sandelig ikke, hvorfor vi skulle fortsætte den Forhandling yderligere gennem Udvalget og 2den og 3die Behandling. Dertil kunde der kun være een Grund, nemlig, at vi vare bundne ved vor tidligere Stilling til denne Sag til en saadan Afgjørelse; og det er derom, jeg har bedt om Ordet for at gjøre et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem fra Stubbe-kjøbing (M. S. Larsen) har jo forklaret, hvorledes det gik til i Fjor, og det ærede Medlem er jo nærmest kaldet til at vejlede os paa det Punkt, da han særlig er saghtydidig paa dette Spørgsmaal. Det har været mig en Tilfredsstillelse at høre af det ærede Medlem, at det Rygte om, at Thinget her skulde være bundet, er et ganske forkert Rygte, saaledes som jeg ansførte, ligesom det ærede Medlem ogsaa har bekræftet, hvad jeg sagde, at det var ingenlunde en Lov, som denne, der var begjæret af de 149,000 Underkriverere af Adressen. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem havde nøiedes med den Forklaring; men det gjorde han desværre ikke. Efter at have givet denne rigtige Oplysning sagde han, at hvis vi vilde være i Overensstemmelse med vor Opfattelse fra i Fjor, hvis vi vilde være i Konsekvens med den Afstemning, der fandt i Fjor, burde vi lade denne Sag gaa videre i Udvalg.

Det begriber jeg ikke. Naar det ærede Medlem selv erkjender, at vi ikke ere bundne ved vor Stilling her i Fjor, og naar han erkjender, hvad jeg ogsaa tror, han gjør, at det er rigtigt, hvad jeg har ansført her, at vi ikke have givet den høitærede Justitsminister nogen som helst Opfordring eller Anvisning ved vor Henvisning til at fremkomme enten med dette Lovforslag eller med et andet Forslag i samme Retning eller overhovedet med noget som helst Forslag, saa ser jeg sandelig ikke, hvorved vi skulle have bundet os i Fjor. Det have vi ikke gjort. Det er ikke ganske rigtigt, naar det ærede Medlem fremstiller det saaledes, som om det, der blev henvist herfra i Fjor, var to Hovedspørgsmaal, nemlig dels Spørgsmaalet om Prostitutionen, dels Spørgsmaalet om den usædelige Literatur; det var det i Virkeligheden ikke; de stode ikke saaledes ved Siden af hinanden. Det, der blev lagt Hovedbægten paa, og som der alene var Spørgsmaal om, var Prostitutionen. Naar ærede Medlemmer ville se, hvorledes den Indstilling ligger, som da blev givet fra dette Things Side, ville De se, at der alene, udelukkende, er Tale om Prostitutionen. Det gjælder ikke blot om Overkristen til Sagen, men det gjælder ogsaa om selve Indstillingens Ordlyd. Det er kun et Par Linier, som jeg maasse tør læse op. Den findes som 3die Indstillingspunkt fra Udvalget for Andragender, og som Betænkningens Nr. 23 og ligger saaledes: „Andragende fra 149,227 Mænd over 18 Aar af alle Samfundsklasser og fra alle Landets Egne om den af Staten lovbestyttede Usædelighed henvises til Justitsministeren“. Der staar ikke: „om den af Staten lovbestyttede Usædelighed m. m.“ eller nogen som helst anden Anledning af, at der var andre Momenter i Adressen, som kunde stilles ved Siden heraf. Men det, der har større Betydning, er, at Sagen ikke blev henvist til Justitsministeren, for at han skulde lave et Lovforslag og bringe det ind i Thinget. I den Henseende vil jeg bede det ærede Medlem fra Stubbe-kjøbing (M. S. Larsen) at konferere med den ærede Ordfører for Udvalget for Andragender; saa vil han blive meget klar paa, at dette ingenlunde var Mening. Efter at den ærede Ordfører for Udvalget havde udtalt, at det overhovedet vilde være urigtigt at gjøre nogen Indstilling til Justitsministeren om Lovgivningsfager, eller overhovedet at henvise Andragender om Lovgivningsfager, sluttede han med, at man aligevel vilde henvise Prostitutionsadressen, og han sagde da: „Vi gjøre det i den Mening, at den høitærede Minister vil overbeie